

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘERBAN, ALINA

Ziua în care am învățat să zbor / Alina Șerban. - Domnești : Quantum Publishers, 2017-

vol.

ISBN 978-606-94206-0-7

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-606-8862-26-2

821.135.1

Tipărit în România

ALINA ȘERBAN

Ziua în care am învățat să zbor

Volumul 2

2018

I

Schimbări 7

II

Ancoră în realitate 31

III

Confruntări 54

IV

Schwangau. Fata în fusta cu buline..... 90

V

Familie, Depresie și Viktor Perlmann 123

VI

Consecințe și Acceptare..... 152

VII

Resentimente, responsabilitate și căință 175

VIII

Legături 239

Epilog 264

Editura Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Editare și corectură:

Theo Anghel

Georgiana Văju

Imagine copertă: Tithi Laudthong

Bun de tipar: Iunie Apărut 2018

Tipărit în România

I

Schimbări

— Mami, spune-mi o poveste. Încă una, te rog!

— Nu pot, iepurașule. Unchiul Oskar o să se întoarcă din clipă în clipă, îi spuse Karolina afectuos.

— Să știi că vă aud de la bucătărie, am spus răspicat.

— Știu, știu!

De îndată ce m-am întors în living, un pitic cu zulufi de cărbune mi s-a împleticit de picioare, încercând să-mi atragă atenția.

— Uite ce am învățat!

— Stai, Frida! Puțin ajutor, Karolina?

Abia dacă am reușit să nu scap din brațe tava cu gustări. Imediat ce mi-am găsit un loc, Frida a venit în fața mea și a început să danseze de mama focului. Râdea și se învârtea prin cameră ca un titirez, fără să aibă niciun fel de grijă pe lume.

— Îți place?

— Cum să nu?

— E de ajuns, draga mea.

— Nu!

Inevitabil, Frida a amețit de la atâta zbenguială și a căzut pe podea. Karolina a dat să se ridice, însă s-a oprit când a văzut că fata nu plângea și nici nu era supărată. Era mai degrabă dezorientată, dar asta nu a împiedicat-o să se încrunte și să mă fixeze cu privirea. Știam că urmează să mă întrebe ceva.

— Mai ai vreo pisică, unchiule?

— Da, cred că e pe afară.

— Mami, pot să mă duc să o caut? întrebă Frida, privind-o cu sufletul la gură.

— Du-te și vezi dacă e aproape de casă, dar să nu te duci mai departe. Da?

— Da, da, i-a răspuns, distrată.

— Cât de mare a crescut!

— Nu-mi vine să cred că au trecut cinci ani, Oskar, oftă ea.

— Mie nici atât. E așa de frumoasă!

Karolina a privit câteva clipe în gol, neștiind ce să mai zică.

— Da... E raza mea de soare, mi-a răspuns absentă, în timp ce fixa cu privirea ușa pe care ieșise Frida, în curte.

— Ralf cum mai e?

— Cum să fie? O iubește ca pe ochii lui din cap. Și ea la fel. Cred că ea l-a făcut un om mai bun.

— Karolina?

I-am atins mâinile pe care și le ținea strânse în poală. Ea a tresărit și s-a speriat.

— Da?

— Ce te frământă?

— Mi-e frică să mă trezesc.

— Ce? am întrebat, privind-o ușor nedumerit.

— Nu vreau să mă trezesc din visul ăsta frumos, Oskar. În sfârșit, simt că am o familie, în adevăratul sens al cuvântului. Nici nu mai știu când m-am certat ultima dată cu Ralf. Dacă, într-o zi, toate astea o să se ducă naibii?

— N-are cum.

— Dacă află? Dacă, într-o zi, o să se uite mai bine la ochii Friedei și o să vadă că nu-s nici verzi, ca ai mei, și nici căprui, ca ai lui? Sau... atunci când va crește și răsul ei o să fie diferit de al nostru? O să fie poate mai înaltă, sau mai slabă decât ar trebui. Ce o să mă fac?

— Karoly, uită-te la mine! Nimic din toate astea n-o să se întâmple. Frida vă seamănă prea mult.

— Nu e numai asta. Dacă Rudi va vrea să o vadă? Dacă, într-o zi, se decide să mi-o ia? N-aș putea să trăiesc fără ea. Aș muri, Oskar.

— Rudi n-o să facă așa ceva. Îl știu. E un om de cuvânt, un om cu principii.

— Sunt așa de speriată, încât mă gândesc la toate nebuneliile. Dacă Ralf ar ști, habar n-am de ce ar fi în stare. Probabil n-aș mai vedea-o niciodată pe Frida sau poate că ne-ar da afara pe amândouă. Ne-ar lăsa pe străzi. Cred că o să cedez psihic.

— Nu te mai gândești, zău! Îți faci rău. Astea-s nimicuri.

M-am dat mai aproape, iar ea s-a cuibărit la pieptul meu, ca atunci când era mică și-o căuta pe mama, pentru că îi era frică de tunete și fulgere. Am mângâiat-o ușor. Știam că-i plăcea și o calma, iar ea a oftat ușurată, ca și cum i-aș fi luat toate pro-

bleme cu mâna.

— Uneori, am senzația că tu ești fratele mai mare.

— Nu trebuie să fiu mai mare ca să-ți port de grijă.

Frida s-a întors mai repede decât ne așteptam noi. Un mie-unat, câțiva pași zglobii și energici, un râset ascuțit, și se afla deja în fața noastră, privind-ne curioasă. În schimb, pisica din brațele ei nu părea să fie prea încântată de situația în care se afla.

— Mami?

— Da, iepurașule.

Karolina s-a ridicat și și-a aranjat părul.

— Am găsit pisica.

— Ce frumos, draga mea!

— Da' ești supărată, mami?

— Nu, dragostea mea. De ce spui asta?

— Păi, unchiul te ținea în brațe așa cum... așa cum mă mai ține pe mine când sunt supărată.

— Puiule, mami n-are nimic, spuse ea mios.

— Unchiu' o iubește pe mami tău, Frida. Pentru că e sora mea.

— Aha! răspunse, dar ne privi ușor sceptică.

— Da. Hai, vrei să vii la mine?

Mi-am întins brațele, iar ea a lăsat pisica să plece și a venit bucuroasă către mine.

— Așa, acum te-am luat și pe tine în brațe. Am așezat-o pe genunchi, iar ea m-a apucat cu brațele de gât, atingându-mi bărbia cu fruntea ei mică.

— Îmi place să vin la tine, mi-a spus, zâmbind.

— Mă bucur.

— Da. Adică, aici pot să mă joc cu pisici și să alerg pe afară. Tata nu mă lasă să am pisici.

— Poate că, dacă vorbesc eu cu el, o să te lase.

— Iubito, știi că ești prea mică să ai un animaluț.

— Ba nu sunt. Nu sunt! bătu Frida din picior.

— Când mai crești, îi spuse mama ei afectuos.

— Dar eu vreau acum!

— Nu se poate, Frida.

— De ce nu?

Frida începuse să se schimonosească și să-i dea lacrimile,

semn că nu ne mai puteam înțelege cu ea.

— Hai, nu plânge, am zis împăciuitor.

— Iepurașule, n-ai de ce să verși nicio lacrimă. Uite, poți să vii mai des să te joci cu pisica.

— Pot să o iau acasă?

S-a oprit o clipă din plâns și m-a privit, plină de speranță. În momentul ăla, m-am blocat. Nu știam ce să-i zic, însă Karolina a acționat mai repede decât mine. A luat-o pe Frida, a certat-o zdravăn, iar ea a încetat să mai scoată un sunet. I-a aranjat părul care se zburlise de la atâta agitație și s-a ridicat de lângă mine.

— Nu pot să mai stau, Oskar. Cineva n-a fost cuminte și a făcut pe alintata.

— Sper să mai vii, i-am zâmbit.

— O să...

S-a întors către Frida, care stătea bosumflată, cu mâinile în sân.

— Hai, draga mea, dă-mi mânuța.

— Nu vreau!

— Atunci, dacă nu vrei, am să te las aici, și eu am să plec.

Nici n-a apucat Karoly să facă doi pași, că Frida s-a și agățat de piciorul ei, implorând-o să o ia cu ea.

— Oskar, a rostit, întorcându-se către mine.

— Hm?

— Înainte să plec, aș vrea să-mi promiți ceva.

— Orice.

— Fă ceva, te rog, și scapă de singurătatea asta. Ia-ți un loc în mijlocul unui oraș, dacă se poate. Nu poți să rămâi aici.

— Of! Îți promit că o să mă strădui.

— Nu vreau să te strădui, vreau să o faci cu adevărat.

Recunosc, n-a fost cea mai plăcută perioadă din viața mea. Au fost cinci ani de zile în care am pierdut cam tot ce construiseam. Nu mai aveam apartamentul din cauza prostiei mele, procesul cu Viktor s-a lungit câteva luni bune, apoi am aflat că nici pe ăla nu-l câștigasem. Instanța îi dăduse lui dreptate.

În fond, nu prea aveam cum să ascund faptul că eu chiar mersesem la redacție și făcusem pe nebunul acolo. Chestia aia mi-a pus capac. Dacă aș fi stat la locul meu și l-aș fi târât prin tribunale, așa cum merita, probabil că altfel ar fi stat treaba.

Bănuiesc că mituise pe cine trebuia, nu știu și nici nu mi-a mai păsat atunci. Cariera mea scriitoricească oricum începuse să se ducă naibii după ce mă despărțisem de Clara. Nu mai aveam niciun fel de inspirație. Nimic. Treaba cu Viktor mă secase de puteri, iar starea mea mintală nu era cea mai fericită. Atinsesem fundul prăpastiei și rămăsesem acolo, mulțumit că nu mă știa și nu mă vedea nimeni.

După ce am plecat de acasă, am mai stat câteva luni cu Rudi până când am găsit o căsuță, într-un sat de munte. Schwangau îi spunea. Era atât de plăcut acolo! Cred că, cel mai mult, îmi plăcea să stau pe cerdac, în balansoar, și să privesc munții ce se țineau de mână înaintea mea, care mă făceau să mă simt protejat de toate amintirile, de toți oamenii care trecuseră prin viața mea și mi-o făcuseră un calvar.

N-am făcut prea multe în acei cinci ani de când Rudi m-a găsit pe pod. Viața mea stagnase într-un punct mort, din care nu credeam că am să mai ies vreodată. Frații mei, în schimb, au avut parte numai de bucurii. Elsa se logodise cu un arhitect și locuiau împreună. Era un tânăr modest, care-și vedea de treaba lui și nu voia altceva decât să trăiască fericit cu sora mea. Marco a fost pentru Elsa trifoilul cu patru foi, lozul ei câștigător.

Cât despre Josef, el și Anke au avut parte de ceva ce le-a unit viețile mai mult decât ar fi făcut-o vreodată orice act: un copil. La doi ani de la plecarea mea, a venit pe lume Heidi, cea care i-a transformat într-o familie în adevăratul sens al cuvântului. Josef a organizat o petrecere mare, la restaurant, și ne-a invitat pe toți să-i fim alături. Tata însă a refuzat cu îndârjire să vină, iar Martin nici n-a vrut să audă.

Pentru mine a fost cu adevărat emoționant, însă n-am putut să mă bucur așa cum ar fi trebuit. Mă deprima faptul că eu nu reușisem să am nimic până în acel punct, că eram singur și că acasă mă așteptau doar o pisică și câteva găini. Degeaba încerca frate-miu să mă facă să mă simt mai bine, nu reușea în niciun fel. Nu înțelegea că depresia nu-ți trece așa, cu una, cu două.

Așa că fratele meu s-a gândit să mă ducă la un prieten de-al lui, medic psihiatru. Timp de vreo oră, m-a întrebat diferite lucruri: dacă dorm, dacă mă simt obosit, vlăguit, dacă am vrut

vreodată să mă sinucid și așa mai departe. Le aveam pe toate. Toate simptomele. Refuzam să accept ajutor sau diagnosticul în sine. Credeam că pot să trec singur peste asta dacă eram lăsat în pace, în satul meu, unde nu mă știa nimeni. Mă înșelam amarnic.

Când mi-am lansat ultima carte eram cu adevărat fericit și împlinit. Toate persoanele dragi sufletului meu erau acolo, cu mine și, mai presus de toate, avusesem curajul să-i înfrunt pe ai mei și să le arăt că și eu puteam realiza ceva în viață, că și eu eram demn să fiu iubit pentru ceea ce alesesem să fac, nu judecat și marginalizat.

La finalul consultației, mi-au fost prescrise antidepresive și am fost avertizat să nu mă abat de la ele. N-aveam voie să sar nici măcar cu o zi peste tratament, căci atunci le-aș fi luat degeaba și nu și-ar fi făcut efectul.

E drept că, la câteva săptămâni după începerea tratamentului, am constatat că mă simt altfel. Nu neapărat mai bine, dar mai eliberat de anumite griji pe care mi le făceam inutil. Până și mâncarea avea alt gust.

Josef a insistat să mă duc în fiecare săptămână la ședințe cu medicul, ca să vorbesc despre tot ce mă apăsa, zicându-mi că era un fel de terapie cognitivă foarte eficientă pentru cei aflați în situația mea. Pe moment, m-am revoltat și nici n-am vrut să aud, dar pe urmă n-am mai putut să mă împotrivesc. Am convenit ca în fiecare joi să mă duc și să încerc să fac ceva pentru mine. Josef m-a ajutat mult în perioada aia. Nu pot decât să-i mulțumesc că, în ciuda felului meu de a fi, mi-a fost alături și nu mi-a întors spatele.

Cât despre celălalt frate al meu, Martin, el ieșise din pușcărie cât eu am stat departe de adevărata mea casă. Îmi aduc aminte că m-a sunat în ziua când a fost eliberat și m-a întrebat unde stau, ce mai era cu mine. Voia să vină să mă vadă. Pentru o secundă, am înghițit în sec. N-am știut dacă să-i spun sau nu unde eram. Îmi era dor de el, îmi doream să-l văd și să-l aud, așa că, până la urmă, mi-am călcat pe inimă și i-am zis unde să vină, că-l aștept așa cum mi-aș fi așteptat oricare dintre frați.

Când a intrat pe poartă, aproape că nu l-am recunoscut. Era cu mult mai slab decât mi-l aminteam. Un băț de om care abia

reușea să se țină pe picioare. Bine, el n-a fost niciodată un om rotofei, ba din contră. Însă eu nu-l mai văzusem de atâta timp, că uitasem cum ar fi trebuit să arate. Era îmbrăcat cu un big-men verde și o pereche de blugi negri, chestie care mi se părea ciudată, având în vedere că mă obișnuisem să-l văd în tot felul de haine lălâi care mai mult îl ascundeau de privirile celorlalți. Numai când venea de Crăciun, la mama și tata, arăta și el mai bine. Asta, pentru că încerca să-i mintă, bravând că ducea o viață decentă și bună.

Totuși, în sinea lui, era tot morcoveață cu care copilărisem. Fața lui lungă era plină de pistrui, lucru care l-a făcut întotdeauna să iasă în evidență față de noi, care eram ba blonzi, ba bruneți.

— Martin...

— Oskar...

— Mă bucur să te revăd, m-am grăbit spre el.

— Aha, a răspuns, plictisit.

— Eu...

— Lasă, nu mai spune nimic. Știi că vrei să-ți ceri scuze, că te simți vinovat.

— Nu voiam să-mi cer scuze.

Martin a dat un pas înapoi și m-a privit suspicios.

— Atunci?

— Sper ca tot ceea ce s-a întâmplat să te fi învățat ceva, i-am zis tăios.

— Nu știu. Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Dar despre ce vrei să vorbești?

— Eu... am venit doar să văd cum mai ești. Am venit doar la rugămintea...

— La rugămintea cui? am intervenit.

— Karolinei.

— Karoly? Ea te-a pus?

— Așa ceva. Pe mine nu mă interesa, drept să-ți spun, dacă tu putrezești în vreun șanț sau ești milionar. Nu dau doi bani. Însă, pentru surioara mea, aș face orice.

— Martin, nu era nevoie să vii până aici dacă nu voiai. Mie o să-mi pese mereu de tine, să știi, indiferent de ceea ce faci.

— Sper să nu-ți mai pese atât de tare, încât să mă trimiți la pușcărie, mi-a spus zeflemitor.

Aia a fost picătura care a umplut paharul. Faptul că îmi vorbea de parcă eu eram un nimic în fața lui, iar el era buricul pământului, m-a făcut să explodez, să-ncep să gesticulez și să țip ca un bezmetic.

— Ești un nesimțit! Știi asta? Ai idee în ce căcat puteam să te bag, dacă-mi doream? Măcar știi? Însă am ales să te protejez, pentru că ești fratele meu și pentru că țin la tine.

— M-ai băgat deja, mi-a zis impasibil.

— Nu. Nici pe jumătate. Am făcut câțiva pași până am ajuns mai aproape de el. Aș fi putut să mă duc la spital în seara aia.

— Ca să?

— Nu-ți amintești, nu? Ca să le arăt asta.

Mi-am suflecat pantalonul de pe piciorul drept, pentru a scoate la iveală cicatricea care-mi provocase atâta durere și disperare. Martin a căscat ochii și și-a cuprins umerii cu mâinile.

— Ce vrei să zici cu asta?

Fratele meu arăta ca o stafie. Fața i se albise, iar privirea lui o întâlnea când pe a mea, când rana pe care știa prea bine că mi-o provocase.

— Dacă m-aș fi dus atunci la spital, toți ar fi aflat ce ai făcut. Drept urmare, ai fi stat închis mult și bine. Mă auzi, Martin? Mult și bine!

— Și de ce n-ai făcut-o? mi-a zis, îndreptându-se de spate.

— N-am vrut. Țin prea mult la tine.

— Cine mai știe de asta? m-a chestionat.

— Nimeni.

— Minți! Trebuie să mai știe cineva. Cum te-ai tratat, dacă n-ai fost la spital?

— Nu contează.

— Ei nu! Cine a fost? Cine te-a ajutat?

Martin a făcut câțiva pași, în vreme ce s-a răstit la mine. Apoi și-a reluat poziția de *apărare*: cu brațele lipite în jurul trupului și capul aplecat spre piept.

— Nu pot să-ți spun.

— Fie! N-ai decât. Mai bine o făceai. Mai bine muream acolo.

Mi-am coborât privirea pe papucii de casă pe care-i luasem ca să umblu prin curte. Asta, dintr-o nesăbuiță ciudată. Din-

tr-odată, studiarea încălțărilor devenise un motiv numai bun ca să evit să-i mai spun ceva.

— Pa! Sper să nu mai fiu nevoit să te văd.

Nu m-am uitat după el. I-am ascultat doar pașii apăsăți și greoi, care se îndepărtau de mine. După ce a trântit poarta, a mai scos vreo două înjurături. Nu și-a dat seama că le-am auzit. A plecat și... nici că a mai venit vreodată acolo.

Întâlnirea cu el mă dăduse peste cap. Au trecut minute în șir până am reușit să mă mișc de pe locul în care rămăsesem pironit când el plecase. Propriile mele emoții mă țineau captiv, mă legaseră cu lanțuri imaginare, legături pe care-mi era prea greu să le târâi după mine. Din nefericire, zalele alea au rămas cu mine. Am învățat să merg cu ele în ziua când am dat piept cu rezultatul faptelor mele, cu fratele meu devenit doar o umbră a bărbatului care fusese. Acea realitate ce m-a izbit deodată, m-a făcut să realizez că schimbasem cursul vieții unui om, că-mi asumasem rolul de Dumnezeu pentru cineva care, poate, avea deja așa ceva. Nu regret. O spun din nou, părinte. Doar că nu pot să nu mă gândesc la cum ar fi fost Martin dacă eu nu alegeam să-l trimit la închisoare. Mă macină gândul. M-a măcinat până acum, încontinuu. A mâncat din mine precum mănâncă râul din munți ca să-și facă loc să treacă.

— Trebuie să înveți să te împaci cu tine însuși, Oskar. Spune-mi, ce ai făcut pe urmă?

— Am plecat. Am simțit nevoia să ies, să mă plimb... Să-mi scot din minte întâlnirea aia.

— Și?

— Habar n-aveam că urma să am parte de o altă întâlnire, deși eu îmi doream să fiu singur și să mă adun.

Nu departe de locul unde stăteam eu era o potecă prăfuită care ducea la un lac. Era ascunsă, și doar câte un cioban mai venea acolo cu vacile sau oile, pentru că iarba era grasă, bună, și liniștea, deplină. La poale, munții nu aveau copaci și te puteai cocoța suficient de sus cât să poți privi valea ce ți se deschidea înainte, plină de brazi cât vedeai cu ochii.

Eu aveam un loc al meu, o stâncă, unde mă suiam cu destul de multă ușurință și unde-mi pierdeam o grămadă de ore. Stăteam acolo gândindu-mă la tot felul de nimicuri. Uneori, câte-o pasăre mai trecea pe acolo, se așeza obosită pe o cracă

și, atunci, inevitabil, îmi imaginam cum ar fi să-mi crească aripi și să pot să zbor deasupra hăului de brazi. Mă rugam adesea în gând: *Doamne, fă-mă o pasăre, să pot să zbor de aici și să nu mă mai întorc niciodată*, după care realizam că așa ceva nu mi-ar fi rezolvat problemele. Nu poți fugi mereu. Trebuie să dai piept cu greutățile și să speri că vei rămâne în picioare după aceea.

În ziua aceea, am făcut aproape la fel. M-am dus pe stânca mea, după ce am stat câteva minute în picioare, lângă apă, ascultând sunetele naturii: foșnete frunzelor, cântecele vesele ale păsărilor fără de griji, vântul care sufla domol și avea grijă de toate, precum are un bunic grijă de nepoți.

Priveam în zare fără să mă concentrez pe ceva anume. Picioarele îmi atârnav alene și aerul cald mă îndemna să-mi închid ochii pentru o secundă și să mă încred în el. Am și uitat că eu, de fapt, mă aflam pe o stâncă mică, ce ieșea cumva din munte și se rezema de el. M-a luat valul așa de tare, încât am moțait o clipă sau două, după care m-am trezit brusc când cineva m-a tras de spate înapoi și m-a lăsat să cad pe pământ. Am deschis ochii, buimăcit. Am văzut o femeie care stătea aplecată asupra mea și mă privea foarte confuză. Avea părul până la umeri și cei mai albaștri ochi pe care i-am văzut vreodată.

— ... bună, am zâmbit, rușinat.

Ea a continuat să stea aplecată.

— Bună, mi-a răspuns, nedumerită.

— Ce s-a întâmplat?

— Era să cazi. Cred că dormeai, nu știi. Te-am tras înapoi pentru că m-am speriat.

— M-ai... m-ai salvat. Aș fi putut să cad, ai dreptate.

Am privit către hăul din fața mea, apoi i-am întins mâna, să mă prezint.

— Oskar.

— Liese.

Atunci m-am ridicat și eu în capul oaselor, iar ea a venit mai aproape de mine.

— Merci. Din nou.

— Cu plăcere... cred! S-a așezat turcește și m-a privit lung. Nu stai jos?

— Ăăă... da... da, am răspuns, încurcat. După un moment de liniște, în care tot mă gândeam ce să-i mai spun, ea mi-a luat-o înainte.

— Deci... ce făceai?

— Eu? Unde? Acolo? i-am arătat marginea stâncii. Nimic. Stăteam. Mai vin aici când... când n-am ce face.

— Nici eu n-am ce face. Pot să stau aici?

— Da. Dacă tot ești aici. De fapt, nici nu te-am mai văzut până acum.

— Nu-s de aici, însă fratele meu a vrut să vin să locuiesc cu el, iar azi am ieșit să explorez.

— Și-ți place până acum?

— Da, dar mă cam plictisesc. Mie dor de violoncelul meu.

— Violoncel?

— Da. Nu m-ai auzit?

Mi-am ferit privirea, rușinat oarecum de situație, însă ea aștepta să-i răspund.

— Ba da... eu... nu, m-am fâstăcit.

— Nu credeai că știi să cânt la vreun instrument, nu?

— Nu e asta, mi-am scuturat capul, ca și cum voiam să mă trezesc dintr-un vis, și am zâmbit larg. Spune-mi despre violoncelul tău.

— E cel mai de preț lucru pe care-l am. Poate o să-ți cânt o dată cu el.

— Poate, am chicotit, amuzat de naivitatea ei copilărească. Eram un străin, dar n-a contat prea mult în ochii ei.

— Poate... poate ceva de Bach, sau Ravel, sau... nu știi, am să mai văd eu. Tu cânti la ceva?

— Nu. Eu scriu cărți.

— Și cărțile tale ce au?

— Poftim?

— Ce au în ele?

— Ah! am răsuflat ușurat Tot felul de povești.

— Ce-mi plac poveștile!

Liese s-a ridicat și a început să se învârtă în jur de parcă ar fi dansat un vals cu un partener imaginar. S-a oprit brusc și și-a lăsat capul într-o parte, în timp ce privirea i-a căzut undeva, în zare. Atunci am putut s-o văd mai bine. Era îmbrăcată ciudat, însă pe ea nu părea s-o deranjeze în vreun fel. Avea o